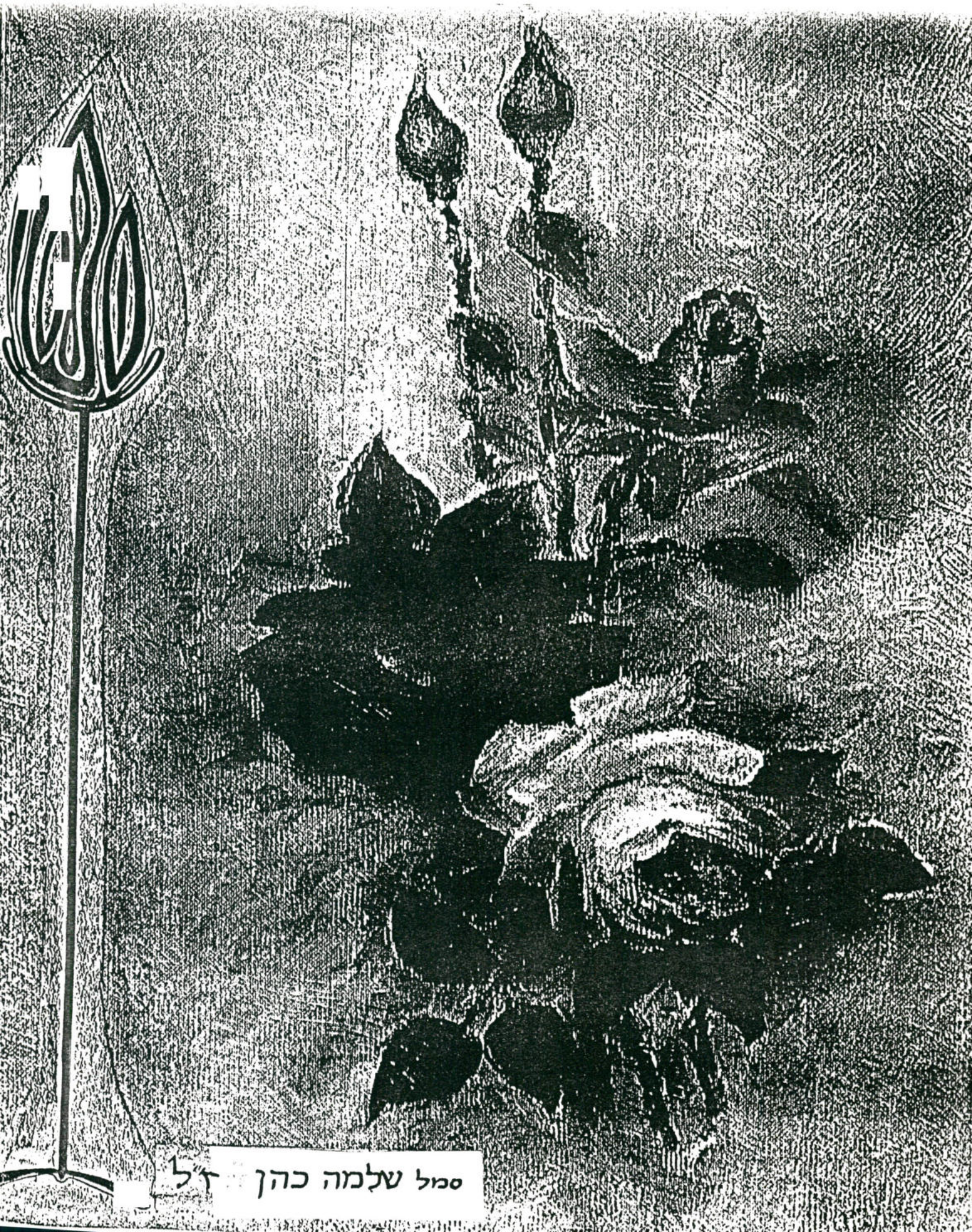

סמל שלמה כהן ז"ל

אמהות, אבות, רעיות ובנים יקרים!

השנה מציינים אנו את יום חיל השריון בעת קשה אך רבת אתגרים לעם ישראל. לא מכבר נסתיימו קרבות "מלחמת יום הכיפורים", בהם שכלנו ממיטב בנינו-לוחמינו וכבר מצווים אנו לעשות כל שביכולתנו כדי להתעצם ולחזק רוח גייסותינו לקראת הבאות.

כובדה של "מלחמת יום הכיפורים" מקשה עלינו המלאכה, כי על נצחוננו בה מעיב צל שלבה הראשון של המלחמה. מי כמוכם חש בבשרו זיודע מה רב המחיר לשמירת שלמותה ושלומה של הארץ הזאת. מי כמוכם למוד ניסיון ויודע, כי היקר לנו מכל - חי חופש במולדתנו, תובע את היקר לנו מכל - חי טובי בנינו.

דומה כי המלים המופשטות: חופש, מולדת והקרבה, השתחררו מהמרכאות ונתגלו לנו במלוא משמעותן וזאת מכוח מעללי יקיריכם שהוכיחו שוב כי אשיות עמנו הם נכסי צאן ברזל לצה"ל - צבא העם.

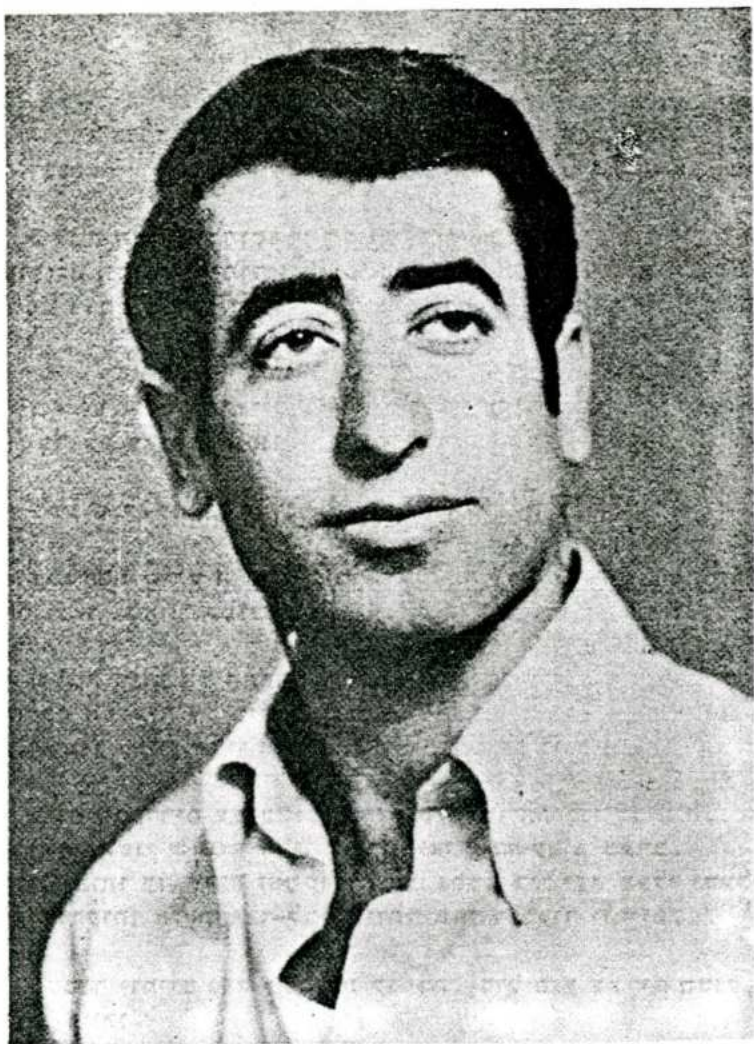
בידיעה כי גם בעתיד נעמוס, אנו השריונאים, את משא המלחמה והמגן - שוקדים אנו, יום-יום, שעה-שעה, בהגברת חילנו, ברוח הלוחם ועוצמת שריונו.

ביום חיל השריון ה'תשלי"ה נושא חיל השריון את עיניו אל העתיד עליו מגיה אורם של לוחמי השריון בקרבות תשי"ח; מבקיעי מערכי סיני במבצע "קדש"; משחררי רמת-הגולן, יהודה ושומרון ומטהרי סיני במלחמת "ששת הימים"; בולמי צבאות מצרים ודמשק ופורצי גבולם ב"מלחמת יום הכיפורים".

ביום חג גיסות השריון היו-נא שותפים לאמונתנו ובטחוננו בצור ישראל וחזקו בהיות כולנו אחים למשפחת השריון.

בהוקרה,

משה פלד, אלוף
מפקד גיסות שריון

סמל בהן שלמה

בן יצחק ולונה [לאה]

נולד: 30.12.39

נפל: בחזית הדרום 8.10.73

סרן
מיקא יצחק
בן מנחם והלה
הרצליה

יִזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת בָּנָיו וּבָנוֹתָיו, הַנָּאֲמָנִים וְהַנְּאֻמִּיצִים, חֵילִי
עֲבָא-הִנֵּנָה לְיִשְׂרָאֵל, וְכָל לִוְחָמֵי-הַמַּחְתָּרוֹת וְהַטִּיבוֹת
הַלִּוְחָמִים בְּמַעֲרָכוֹת הָעַם, אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בַּמִּלְחָמָה עַל
תְּקוּמַת יִשְׂרָאֵל.
יִזְכֹּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְפָּדֶה בְּזָרְעוֹ וַיֵּאָכֵל עַל זֵיו הָעֵלְוִמִּים וְחֻמְהַת-
הַגְּבוּרָה וְקִדְשֵׁת הָרָצוֹן וּמַסִּירוֹת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר נִסְפוּ בַּמַּעֲרָכָה
הַכְּבֵדָה.
יְהִי גִבּוֹרֵי מִלְחָמוֹת יִשְׂרָאֵל עֲטוּרֵי הַנֶּצֶחֹן חַתוּמִּים בְּלֵב
יִשְׂרָאֵל לְדוֹר-דּוֹר.

סמל
אשכנזי משה
בן יצחק ולבנה
בת ים

סמל
כהן שלמה
בן יצחק ולאח
נבעתיים

סמל
שטיינברג מרצל
בן לופו (זאב) וצפורה
באר שבע

סמל
עצמון (עובדיה) ראובן
בן נעים וחנה
פתח תקוה

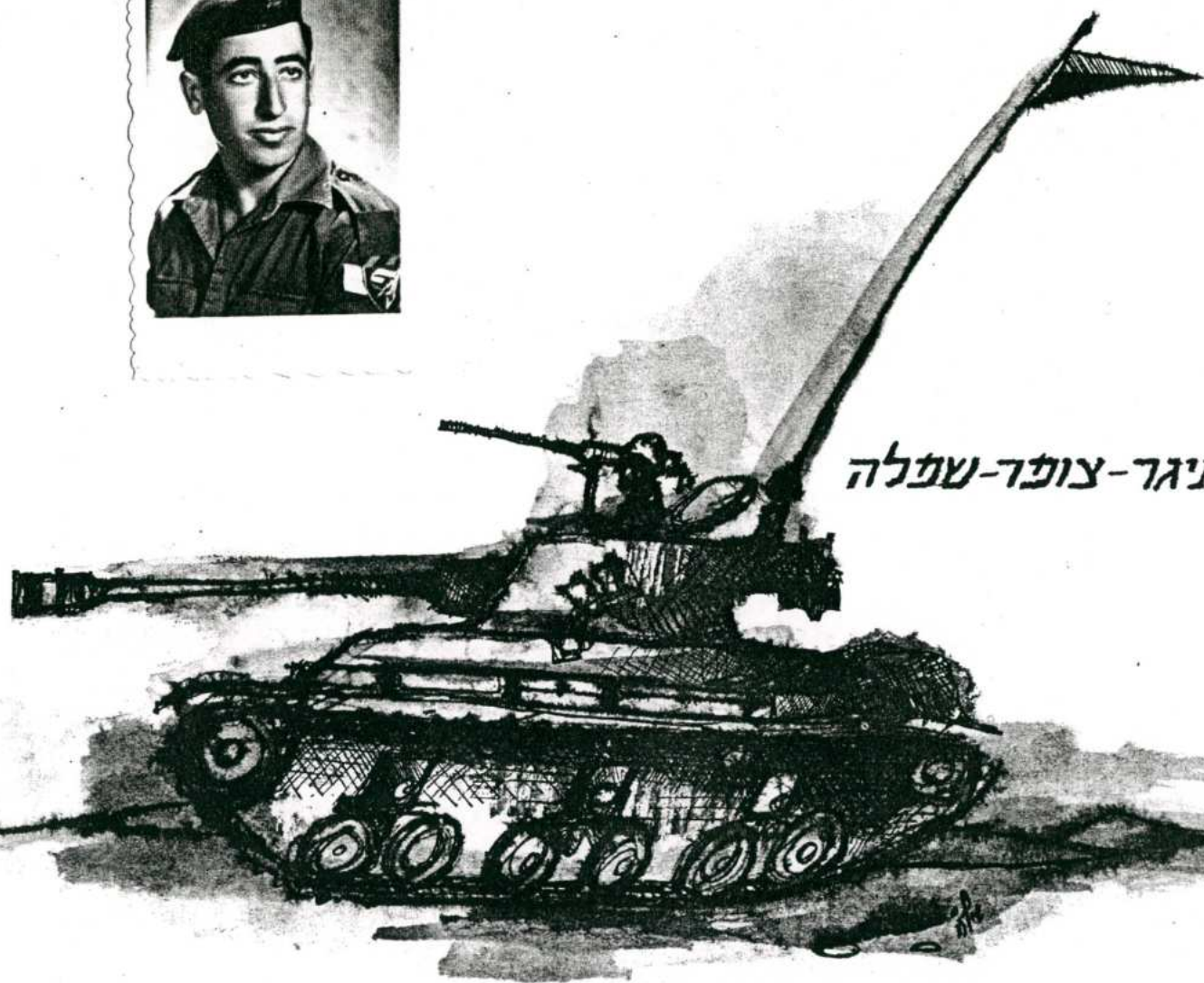
סגן
רגולסקי אליהו
בן ראובן ומרגלית
דורות

סמיר
זנו שמעון
בן סלומון ופריחה
דימונה

סגן
שבן גדעון
בן לולי ואיתנה
סכנין

אונגד-גניגד-צונד-שעלה

226

שר הבטחון

גברה לאה ומר יצחק כהן היקרים,

הרשו נא לי להשתתף בכל לב באבלכם בהילקח מכם שלמה

ז"ל.

רב-טוראי שלמה כהן ז"ל נתן את חייו למען מולדתו.

הוא נפל בחזית סיני במלחמת יום הכפורים והובא לקבורה ביום שז'

בתשרי תשל"ד (12.10.73).

שלמה ז"ל שירת בחיל השריון. הוא היה חייל מסור

וחבר נאמן. שלמה היה אהוב על כל מי שהכירו.

זכרו של רב-טוראי שלמה כהן הינו קודש ונצחנו בלבנו

בגאון.

יהא זכרו ברוך.

ב י ק ר ,

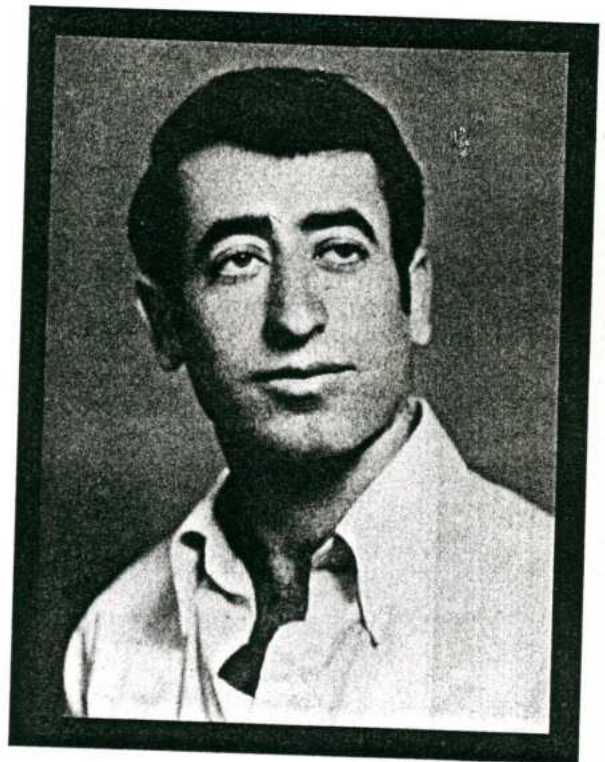
משה דיין - רב-אלוף (מיל.)

שר הבטחון

חשון תשל"ד

נובמבר 1973

שלמה כהן ז"ל

ערב ערב, בהגיע השעה 7, היה יצחק בן השלוש יוצא למרפסת דירתם, שברחוב ההסתדרות בגבעתיים, וצופה בדריכות אל עבר הכביש, וערב, ערב, באותה עת לערר, היו מהרהדים ברחוב צעדיו הנחפזים של שלמה כהן, אשר שב מעבודתו בתעש. וכשהיה מבחין הפעוט באביו מרחוק. היה פורץ בשאגת שמחה וממהר לעבר הדלת — ושלמה היה מדלג על המדרגות בקלילות, והשניים היו נפגשים בפתח ונופלים זה על צווארו של זה. מרגע זה ואילך לא היו נפרדים עוד, ושלמה היה נוטל את בנו בזרועותיו, משכיבו במיטתו ולא זו מעליו אלא לאחר שנרדם.

כך נמשך הדבר — מאז למדי יצחק לעמוד על רגליו — עד שהגיע אותו צו קריאה גורלי ביום הכיפורים, ושלמה יצא למלחמה — ולא חזר עוד.

ימים רבים לאחר מכן, עדיין הוסיף יצחק הקטן לצאת למרפסת בשעה היעודה ולחפש את אביו. גם לאחר שהגיעה הידיעה המחרידה על נפילתו של שלמה במלחמה — עוד המשיך הילד לשעוט למרפסת, בדיוקנות של שעון, ולהמתין שם בסבלנות לאביו...

והאם היתה רואה, ולבה היה מתחמץ, עד שיום אחד גמרה אומר לגלות לילד את האמת המרה: אבא לא ישוב עוד לעולם!

האם הוא הבין — ?
"כן", משפילה לאה את קולה: "מאותו יום הוא חדל לצאת למרפסת בערבים..."

אהבתו של שלמה לבנו היתה לשם דבר במפעל. "מאז בואו של התינוק לעולם ב-1970", מספרת חברתו לעבודה, אביבה, "לא חדל לספר לנו אודותיו. זה היה הנושא החביב עליו ביותר, ואמנם, כשהיינו נפגשים בצוותא, ניתן היה לחוש בקשר האמיץ שבין השניים. הם לא היו חדלים להתרפק זה על זה, והילד היה שר ומבצע תעלולים שונים, על מנת לשמח את לבו של אביו".

שלמה הגיע אל התעש ב-1969. תחילה עבד כאפסנאי באחד ה"מפעלים הכימיים", אולם עד מהרה התקדם ועבר למחלקת הפיקוח על הייצור. "הוא היה מוכשר ועצמאי", אומר עליו מנהל מחלקתו. "מעודו לא זלזל בפרטים קטנים והיה מבצע את תפקידו על הצד המושלם ביותר".

בן שנה וחצי היה שלמה כשהגיע עם הוריו ארצה, ב-1941, מחלב שבסוריה. המשפחה ברוכת הילדים (9 אחים) השתקעה בגן יבנה, וכאן גם בילה את מרבית שנותיו. ב-1969 הוא פוגש ברעייתו לעתיד, לאה — והזוג נישא ועובר לגור בגבעתיים. כעבור שנה נולד בנם הבכור, יצחק, ושלמה מכפיל את מאמציו וגם עובד שעות נוספות, כדי להעניק למשפחה המורחבת בסיס כלכלי איתן. "לאחרונה תיכנן לקנות מכונית, על מנת שנוכל להתחיל לחיות...", נאנחת אשתו ומוסיפה: "היום שבו הודיעוני על נפילתו היה היום שנועד לו ליטסט..."

ביום הכיפורים צם כדרכו ואף נטל עמו את בנו לבית הכנסת. הוא עוד הספיק לעזור בניקוי המקלט של הבית המשותף — לפני שהגיע אליו צו הקריאה, בשעה 6 בערב. "לוינו אותו עד לתחנת האיסוף, ושם נפרד בנשיקה מעלי ומעל יצחק", נזכרת אשתו: "הוא היה נרגש, אך העמיד פנים צוחקות: 'אל תדאגו — לכל היותר אחזור בעוד יומיים...'". כעבור יומיים נפל בסביבת קנטרה. טיל פגע בצריח הטנק, שבו שימש כטען-קשר. הוא נהרג במקום — יתר אנשי הצוות נפצעו.

"רצה להפתיע אותנו, ולא סיפר שאשתו שוב בהריון", סיפרה בעצב חברתו לעבודה, "והנה הוא נפל, בלי שיזכה להכיר את יוצא חלציו החדש..."

יהי זכרו ברוך!

— — — ראי אדמה, פי היינו פוזבונים עד מאד!
פרחי פרחים בק טמנו רעננים ובהוד,
אשר נשקתם השמש מנשיקתה ראשונה,
מצניע חן עם יפה קלח, קטרת פוס נכונה.
ועד שידעו צהרבים בעצם הצער התם,
ובטרים רוח טל פקר בתלומות-אור נבטם.

הא לך השוכים בבניני, נער טהור תלומות,
ברי לב, נקני כפיים, טרם חלאת אדמות,
וארג יומם עודו שתי, ארג תקוות יום יבוא,
אין לנו טובים מפל אלה. את הראית? ואיפה?

ואת תכסי על פל אלה. יעל הצמח פעתו!
מאה שערים הוד ולח, קדש לעם מכורתו!
פרוץ קרפנס בסוד מות, לפר תיינו בהוד...
ראי אדמה, פי היינו פוזבונים עד מאד!

ש. טשרניחובסקי

אות מלחמת יום הכיפורים

ציתן לסמל כהן שלמה ז"ל
אשר נטל חלק בהגנת העם והמולדת

צבא הגנה לישראל

ותזרני חיל למלחמה תכריע קמי תחתני (שמואל ב', כב', מ')

מדינת ישראל

משרד הבטחון - אגף השיקום
המחלקה להנצחת החייל

תאריך 8.8.74

לכבוד

משפ' כהן יצחק

ההסתדרות 18

גבעתיים

משפחה יקרה,

במסגרת פעולותינו השונות למען הנצחת זכרם היקר של חללי צה"ל - הננו נוטעים, ביערות של הקרן הקיימת לישראל, עצים לזכרם של כל אחד ואחד מגיבורינו, שמסרו את נפשם על הגנת העם והמולדת.

הננו מצרפים לאיגרתנו זו את תעודת הקרן הקיימת לישראל, לנטיעת עץ על שמו של יקירכם.

תשמש תעודה זו אות ומופת, שזכרו של יקירכם הונצח בנופה של המולדת.

אילן רך זה המסמל את החיים הצעירים שנגדעו באיכם, יכה שרשים ויעלה אמיר - ובצילו יחסו ויגדלו דורות של בונים ושל מגינים לישראל.

העץ ניטע ביער המגינים - "יער בר-כוכבא" על-יד יער קנדי בירושלים.

ברגשי כבוד,

אש סרי

שלום סרי

סגן ראש אגף השיקום

המועצה המקומית - גן יבנה

שלמה כהן (במרכז) עם חבריו לטנק

פקודת יום

רעי הלוחמים,

ביום הכיפורים נקראנו יחד עם כל צה"ל להדוף את תוקפנות האוייב המצרי והסורי.

תקופה קשה עברנו יחד מאז פרוץ הקרבות ועד היום.

בכלים מיושנים משנת 1942 הצלחנו לעצור ולהדוף את האוייב תוך סיכון, הקרבה עצמית ונכונות למלא את אשר חשנו שיש לעשותו, גם במחיר היקר ביותר שניתן לילוד אשה. את החיים הקרבנו על מנת לשמור על משפחותינו ועל זכותינו לחיות בארץ חיי עם חפשי ונורמלי ככל העמים.

נזכור את "מרתף", "יורם", "מרור", "עלקת", "חזיזית", "בלה", "גילה", "דליה", "הגר", "סופיה", "עוזה" ו"פסיה".

את אומץ לבם של "הטנקיסטים" "החרמשניקים" "והסיירים", את עוז רוחם של אנשי החימוש, ההספקה והקשר אשר עשו יותר מהנדרש כדי לתחזק את הכלים אשר עמדו תחת מטר אש האוייב ולאפשר לחימה יעילה על מנת להקטין את מספר נפגעינו, את הרופאים והחובשים אשר בעבודתם המסורה תחת אש, חרפו את נפשם והשיבו לחיים רבים מאתנו.

אני מלא התפעלות והערצה נוכח יכולתכם לעמוד ממערב לתעלה ולהתכונן לחידוש הלחימה, יום יום ושעה שעה במתח בלתי פוסק; מצדיע אני ליכולתכם לעזוב בית, משפחה, משק, עבודה ועסק, עם ידיעה ברורה שלחלק מכם נהרס מפעל חייהם ונשבר מטה לחמם ולהמשיך ולהתחפר על גבעות "בלה-הגר-סופיה".

אולם עמידתנו זו לא לשווא היתה ובעמידה זו מאפשרים לנו לעורף להתארגן ולצה"ל להתעצם, להתחזק ולהתכונן לבאות.

לא נשכח את רעינו הלוחמים אשר לא ישובו לבתיהם ואת אלה אשר נושאים בנפשם ובגופם את תוצאות המלחמה הזו.

החטיבה עומדת רכונת ראש ודגליה מורדים לזכר לוחמינו אשר לא זכו להגיע לרגע זה.

אני גאה בזכות אשר ניתנה לי להיות מפקד לקבוצת אנשים נפלאים כמוכם.

מעריך אני את הכבוד הגדול אשר נפל בחלקי להיות חלק מכם בימי הלחימה הקשים.

אני גאה ומודה לכל אחד מכם על האומץ אשר נתתם בי בעת שרותכם הממושך והקשה.

קבלו תודתי והערכתי על כל אשר עשיתם.

נושא אני תפילה שנפגש שנית אולם במצבים שונים.

שלכם בברכה,

מפקד העוצבה.

פקודת יום

חברי הלוחמים !

חמישה חדשים עשינו יחד.

חמישה חדשים של לחימה, של כוננות ושל התכוננות. הפכנו למשפחה אחת. תקופה זו החלה עם גיוסנו החפוז ביום הכפורים, נמשכה בשלב הבלימה העקוב מדם, דרך מעבר התעלה מערבה, תפישת קו ויטמין, טהור אזורי ה"פרחים" והחזקה ארוכה של קו המגע בגבעות "הגר", "גילה", "בלה", "אהובה" על ציר הדרך לקהיר, ועד לסיומה - אמונים מסכמים.

קבלנו כוחות רבים ח"פ שהפכו עד מהרה כחלק אורגני מאתנו וצער הפרידה היה הדדי.

מאפין אותנו גילנו הלא צעיר. אך חרף זאת, עמדה רוחנו איתנה ולמרות הבעיות הקשות שבחקופת הבלימה: אבדן חברים ופציעת רבים ובחקופת הכוננות הארוכה - קשיים אישיים, בעיות משפחתיות ומשקיות - לא נשברנו.

עמדנו בכל המשימות שהוטלו עלינו ונכונים היינו לכל משימה נוספת.

האויב התעצם לעינינו והוא משופע בכלי נשק אשר בכמותם ובתיחכומם מכסים על חולשותיו ועדיין לא סר מדרך המלחמה.

אנחנו מהווים חלק מהחומה הסוככת על המדינה ומאפשרת לה להתארגן, להתפתח וליצור.

אנחנו עשויים להקרא שנית.

עלינו להיות מוכנים לכך מבחינה נפשית וצבאית, ואני בטוח שאכן כך נהיה ביום פקודה.

אני אסיר תודה על שנפל בחלקי לעשות תקופה רבת הוד זו במחיצתכם.

מפקד היתידה.

היחידה במלחמת יום הכיפורים

6.10.73 - 8.3.74 (י' בתשרי תשל"ד - יד' באדר תשל"ד)

א. הגיוס וההתארגנות ביום הכיפורים - י"ז בתשרי תשל"ד (6.10.73).

ככל בית ישראל עשו חיילי הגדוד בשבת יום הכיפורים מי בבית הכנסת ומי בחוג משפחתו. המלחמה העומדת על הסף לא היתה בתודעת איש מאתנו.

המפקד היה בחוץ לארץ וסגן המפקד היה הראשון שקבל את הידיעה על גיוס חצי שעה לפני שידור הידיעה בשידורי ישראל על פרוץ הקרבות בתעלה וברמת הגולן. מיד ננקטו הצעדים המתאימים לגיוס כל חיילי היחידה והכנת הרכב למלחמה.

ההתייבויות היתה כרגיל תוך הענות מלאה ועד השעות הקטנות של מוצאי יום הכיפורים הגיעו כולם. מיד עם הגיע המתייבבים ליחידה התפזרו איש איש ליחידת המשנה שלו והחלו בפעילות קדחתנית להצטיידות והכנת הכלים לקראת שעת התזוזה.

ביום הכיפורים היו הסנקים של היחידה מפורזים כאשר כח א' ו-ב' נמצאים במתקן האימונים וכח ג' ו-ד' בסככות שבמחנה.

ההצטיידות והכנת הסנקים למלחמה נסתיימה במחנה ביום א' יא' בתשרי תשל"ד (7.10.73) בשעה 06.00 בבקר ובמתקן האימונים בשעה 10.00 בבקר לרבות הסעת החיילים מהמחנה למתקן האימונים.

ביום הראשון בשעה 10.00 בבקר נתקבלה הוראה לנוע על הזחלים אל עבר רומני-בלוזה מרחק של 450 ק"מ. הנסיעה ארכה בערך יממה. כח א' ו-ב' התחברו ליחידה ביום זה בשעה 17.00 בצומת כרם שלום.

ב. שלב הבלימה - יב' בתשרי תשל"ד - יז' בתשרי תשל"ד (8.10.73 - 13.10.73).

ביום שני 8.10.73 נוצר המגע בין היחידה והאויב המצרי כאשר כיוון התנועה היה מצפון לדרום מזרחית לציר חזיזית, בחיפוי ארטילריה; משימת היחידה היתה לבלום את התקדמות האויב ממזרח לתעלה ולהודפו. המגע הראשון עם האויב נוצר בסווח 1500 מטר צפונית לגבעה 20 כ-2 ק"מ צפונית לציר חזיזית. מסווח זה ירה האויב לעברנו מטחי טילי סאגרים, אש נ"ט וארטילריה צפופה וכבדה ומטווחת היטב. במגע ראשון זה, כשהטילים היו נשק הפתעה, 2 חיילים נפלו ו-8 נפצעו. עם דמדומי ערב התכנסה היחידה לחניון לילה מזרחית לציר חזיזית.

ביום שלישי 9.10 הגיע המפקד מארה"ב וקיבל הפיקוד. עד לבואו פקד על היחידה סגן המפקד. אלה שהאזינו לרשת הופתעו לשמוע את השיחה הבאה: אתגר, כאן 1 בדרך אליכם, עבור. 1 כאן מי קרא, עבור אתגר, כאן 1 המקורי, שמח להגיע עבור. כאן 2, ברוך בואך.

באותו היום ניסה האויב לייצב קו על החוליות תוך כדי הפעלת טילים וארטילריה. היחידה קלטה כח סנטוריונים שצורף אליה. הכח הפך לכח המפקד שהצטיין בלחימתו. פעילות היחידה ביום זה התבטאה בבלימת האויב ע"י הפעלת הטנקים נגד האויב, תצפית על תנועת האויב ומערכיו ושיפור עמדות תחת הפגזה קבועה ומסיבית. מאז הפתעת טילי הסאגר עמדה היחידה עד מהרה על תכונות טילים אלו ובהתאם פיתחה שיטת התגוננות שצמצמה את אחוז הפגיעות באדם ובכלים.

מיום זה ובמשך כל ימי לחימת הבלימה היו הטנקים בעמדות המתנה כאשר הם משתדלים לא להתגלות ועולים לעמדות אש בהתאם לצורך. החיילים אינם נושאים את הכלים לכל צורך שהוא והופכים את טנקים לביתם 24 שעות ביממה.

ביום רביעי ה- 10 באוקטובר עם בקר יצאה היחידה מחניון הלילה לתפוס שוב את עמדותיה מול האויב. לקראת השעה 10.00 החליפה היחידה את יחידת הסנטוריונים מצפון לנו במגמה למנוע התקדמות האויב מכיוון הצומת קנטרה. לקראת ערב נשלחת פלוגה אחרת לעזרת יחידה דרומית ליחידתינו. פלוגה זו יחד עם פלוגה 4 מקיימים מארב לילה 1/2 ק"מ מערבית לצומת הזיזית-מאדים. ביום זה איבדה היחידה חיל ו- 6 נפצעו. עם לילה שוב התכנסה היחידה לחניון לילה בו צורפה אליו יחידת נגמש"ס. היה זה בליל התקדש חג הסוכות והיו מן החיילים שדאגו כמיטב יכולתם להזכיר לחבריהם את החג בקידוש וללא סוכה.

ביום חמישי ה- 11 באוקטובר עם בוקר זוהתה תנועה של שריון אויב ממערב למזרח מציר "טלטול", נשמר מגע האש עם האויב, טנק אויב T-62 הושמד, אבדות ליחידה היו 3 פצועים. ביום זה קבלה היחידה כח סנטוריונים נוסף לסיוע. לעת ערב התכנסה היחידה לחניון לילה.

ביום ששי ה- 12 באוקטובר המשיכה היחידה לבלום האויב כאשר האויב תוקף מן האוויר וכך מתנהלים קרבות שריון בשריון. אבדות האויב 2 טנקים T-62 ואילו כוחותנו אבדו טנק אחד וחל אחד. באותו יום היו לגדוד 9 פצועים.

ביום שבת ה- 13 באוקטובר המשיכה היחידה בפעילות הבלימה. באותו יום היה ליחידה פצוע אחד.

ביום ראשון ה- 14 באוקטובר בשעה 08.30 עם בקר החל האויב בהפגזה ארטילרית עזה לרוחב כל הגיזרה שמנעה אפשרויות מצפית על השטח תוך חסימת רשת האלחוט. לאחר כשלושת רבעי שעה התברר שבחיפוי הארטילריה נעו שריון אויב וחי"ר לעבר גזרתנו. בגזרת היחידה ניסו לתפוס את גבעה 20 ולהסתער על המערך. היחידה הדפה את התקפת האויב בטוחים של 500-1500 מטר, 10 טנקים T-62 הושמדו והאויב נסוג לעמדותיו הקודמות. נפגענו בהדיפת האויב בקרב "ש"ש"ש"היו 2 הרוגים ו- 16 פצועים.

מיום החמישי ה- 15 באוקטובר ועד תאריך 21 באוקטובר הפעילות היתה שגרתית, בלימת האויב כאשר אל היחידה מצטרפים הטנקים שתוקנו.

ב-16 באוקטובר היתה חריגה מ"השגרה" כאשר נתקבלה התראה בדבר הכנת היחידה לפריצת מערך האויב באיזור קנטרה אך התכנית בוטלה ברגע האחרון.

ב-17 באוקטובר חל ליל שמחת תורה ואם כי הקרבות היו בעצומם הורגשה בחזית אורית החג כאשר צוותים מקיימים הקפות, בשירה ורקודים ללא ספרי תורה סביב הסנקים.

ביום ראשון ליל ה-21 באוקטובר נעה היחידה דרומה כדי לסייע בכיבוש המתחם הידוע בכינוי "מרור".

ב-22 באוקטובר הכח שצורף ליחידה נשאר במשך כל היום בהפגזה ארטילרית כבדה ומטחי טילים ובמשך כל אותו היום נוהל דו-קרב אש עם עמדות נ"ט ומרגמות שהיו בטווח של 900-1000 מטר מאותה גבעה. נפגעו בין ה-15 וה-22 באוקטובר היו 6 פצועים.

ביום שני ה-22 באוקטובר קיבלה היחידה פקודה לנוע לעבר התעלה בציר תסה, תעלה, צח. באותו ערב בשעה 18.52 עמדה להיכנס לתוקפה הפסקת האש הראשונה, שנודע לנו עליה באמצעות הסרנזיסטורים שלנו. כל מי שצפה בקרנבל האש שהרים האויב לשמים לאורך כל התעלה לא יכול היה עד אז לשער בפני איזה סמבטיון של אש ועופרת עמדו בגבורה מטוסינו. במשך כל ימי הלחימה עמדנו משתאים ונרעשים לנוכח תקיפות וכתישות מטוסינו שפרצו דרך מסכי הטילים ואש הנ"מ הצפופה של האויב וזאת על אף האבידות שספגו.

ביום שלישי ה-23 באוקטובר בשעה 10.00 בבקר חצתה היחידה את התעלה ועברה לצידה המערבי היינו במצרים. לאחר תדלוק והצטיידות בצופת, נעה היחידה לעבר ציר ויטמין דרך ציר ודאות, על מנת להחליף יחידת סנקים ולאפשר לה לנוע ולסיים כתור הארמיה השלישית. היחידה החליפה את יחידה זו כאשר מולה כוחות שריון רבים. עם לילה התכנסה היחידה לחניון לילה.

עם שחר יום ד' ה-24 באוקטובר נעה היחידה דרך ציר ויטמין לכוון הצירים סריה ועברה שבמצרים, במגמה לתפוס את בסיסי הטילים השולטים על השטח. עם הכניסה לציר סריה השמדנו מערך מצרי, האויב היה בנסיגה והתנגדותו הלכה ורפתה. חלק מהיחידה סרק את בסיסי הטילים המצריים שבאזור שמאחר יותר כונו בשמות "פסיה", "הגר", "דליה", "גילה", "ו" עוז".

מתאריך זה ועד יום הפינוי מאפריקה 10.2.74, תפסה היחידה גזרה בקו המגע.

בתקופה זו עברו עלינו שעות של מח ודאגה. ממול חשנו וראינו התגברות כוחות אויב במימדים עצומים. מצידנו, לא משנו לרגע אחד מהחזקת הקו חוץ כוננות מידית של 5 דקות. קיבלנו יחידות שונות אשר איתן יחד תפסנו את "בלה", "גאולה", "ברכה", "ואהובה" התבצרנו והתגבשנו.

אנו היינו אגרוף הבלימה ועלינו היה המערך בנוי, למרות הזמן שהתארך, הקשיים המשקיים והמשפחתיים שהלכו ורבו והמתח הרב הצלחנו לשמור על חוסן נפשי ונכונות להתמודד בהתקבל פקודה.

פיתחנו מערכת של עזרה למשפחות נזקקות ע"י הקמת קרן לעזרה הדדית ופעילות לרתימת מקורות עזרה בעורף. כאשר עזבנו את אפריקה היתה הרגשתנו טובה. הרגשנו שעשינו את המוטל עלינו במלואו. הרגשנו שתרמנו תרומתנו ליצירת אפשרות למדינת-ישראל להפיק מכסימום השגים בתנאים שנוצרו.

בטרם נסיים, נציין בסיפוק את ההבנה והערכה ההדדית שגובשו בין הדרג הלוחם והדרג המשרת שלא חסך עמל. תוך מסירות רבה והסתכנות ולעתים תחת אש ממש, לספק כל דרישות הדרג הלוחם במזון, דלק, ותחמושת.

ממלחמה זו יצאנו מלוכדים יותר, מאומנים יותר ובוטחים בכוחנו יותר.

... הנה מוטלות גופותינו, שורה ארוכה, ואיננו נושמים.

אך הרוח עזה בהרים... ונושמת.

והבוקר נולד, וזריחת הסללים רוננה.

עוד נשוב, נפגש, נפגש, נחזור כפרחים אדומים.

תכירונו מיד, זו "מחלקת ההר" האלמת.

אז נפרח, עת תדום בהרים זעקת יריה אחרונה.

(חיים גורי, הנה מוטלות גופותינו.....)

שלמה כהן (קורות חיים)

שלמה נולד בשנת 1939 בחלב שבסוריה. בהיותו בן שנה וחצי עלו הוריו לארץ בעליה הבלתי לגאלית, והשתכנו בגן-יבנה.

שלמה התחנך במוסדות החינוך בגן-יבנה, וסיים את לימודיו בביה"ס היסודי בשנת 1954. לאחר תום לימודיו היסודיים המשיך לימודיו בביה"ס התיכון מקצועי "אורט", ברחובות במגמת חרטות. לא תמו שנותיו בביה"ס "אורט" ושלמה נצרך לסייע להוריו במשק החקלאי, ולשם כך אף דחה את גיוסו הסדיר עד לשחרורו של אחיו הבכור ממסגרת צה"ל.

ב- 10.2.59 התגייס שלמה לשרות סדיר, ממנו שוחרר ב- 9.8.61. לאחר שחרורו סייע להוריו במשק החקלאי בד בבד עם עבודתו בחנות המכולת במרכז העיירה, אשר נרכשה עבורו ע"י אביו.

בשנים 1965-1967 לאחר סגירת המכולת עבד שלמה באחד מן המפעלים הבטחוניים באזור.

במלחמת ששת הימים שרת שלמה כחייל מילואים בחזית הדרום במסגרת כוחות השריון. הוא נפצע מרסיסים בחזה וביד ולאחר טפול רפואי שב ליחידתו.

שלמה הגיע אל התע"ש בשנת 1969. תחילה עבד כאפסנאי באחד ה"מפעלים הכימיים", אך עד מהרה התקדם ועבר למחלקת הפיקוח על היצור. בתקופה זו הכיר את רעייתו לאה, ושניהם נשאו בדצמבר 1969. באפריל 1971 נולד בנם הבכור יצחק, אליו היה שלמה קשור בכל נימי נפשו.

ביום הכפורים צם כדרכו, ואף נטל עמו את בנו לבית הכנסת. הוא עוד הספיק לעזור בניקוי המקלט של הבית המשותף- לפני שהגיע אליו צו הקריאה, בשעה 6 בערב.
"לווינו אותו עד תחנת האיסוף, ושם נפרד בנשיקה מעלי ומעל יצחק", נזכרת אשתו: "הוא היה נרגש, אך העמיד פנים צוחקות: אל תדאגו-לכל היותר אחזור בעוד יומיים..."

כעבור יומיים נפל בסביבת קנטרה. טיל פגע בצריח הטנק, שבו שימש כטען קשר. הוא נהרג במקום-יתר אנשי הצוות נפצעו.

שלמה נפל, בלי שיוזכה להכיר את יוצא חלציו החדש, הנושא את שמו...

ש ל מ ה כ ה ן (דברים לזכרו)

שלמה פקח היה מיום הוולדו; כאשר נאמר לו דבר מה נהג לבדוק ולשקול היטב. מעולם לא היה צורך לדרבנו ולדחפו למלא חובתו. זכורני, יום אחד, כאשר עבד בתע"ש, טלפן אלי ואמר "אבא, הפסק לעבוד קשה, מכור את המשק ובוא לנוח ליד מקום מגורי בגבעתיים".

באחת הפעמים בא ולקחני לחופשה לביתו. יצאנו לרחוץ בים. מששבנו שחקנו יחדיו "שש-בש" במרפסת. ואז אמר: "אבא, עד כמה אני נהנה כאשר אנו יחדיו"... לא רצה שאעזבו. אמר, "ראה את יצחק ופקחותו, אינך יודע עד כמה פקחותו מגעת... בוא, תנוח אצלי..."

אביו יצחק

שלמה היה מסור מאד למשפחה ובעיקר לבניו יצחק. כאשר הבן ישן בשוב שלמה מעבודתו, חש כי הפסיד זמן וחיות עם בנו.

שלמה מיצה כל הזדמנות לבילוי, אהב חיים. זמן מה לפני המלחמה נסע עם אשתו ובנו לטבריה לשם טיול ומנוחה.

יצר קשרים חברתיים במהירות רבה. חבריו ושכניו העריצוהו, ואף כיום נושאים את זכרו בלבם.

שלמה היה אדם רגיש ורגשני. בדרך כלל השתדל לא להראות זאת כלפי חוץ, אולם ראיתיו מספר פעמים בוכה... גם משמחה. משנכנס אביו לבית החולים בראש השנה, כאשר ספר לי על כך פרץ בבכי. ערב אחד, סתם כך, פרץ בבכי. לכששאלתיו, אמר "טוב לי".

לא יכול היה לשאת עוול שנעשה ללא תגובה. לא יכול היה לעבור על כך לסדר היום. השתתף בפעילות פוליטית, כיון שהאמין כי יוכל לתת ולתרום בפעילותו. אולם סרב להלחם בטחנות רוח. עד לנפילתו היה אקטיבי, רגיש ואיכפתי לנושאים פוליטיים, מדיניים, כלכליים וחברתיים. תמיד מוכן היה לתרום מזמנו וממרצו לצרכים שונים.

ל א ה א ש ת ו

צבא הגנה לישראל

יחידת ד.צ. 2610

י"ד ב' שבט תשל"ד

6 בפברואר 1974

לכבוד

משפחת בן יקרה

רח' אהרן

ען ייבנה

החיים של אלה בן זל נל בערכה בעת מלואו
בעקבותיה אלה האלה המלכה במלכות מל
הנצח בעצמה הצבאית של העלם.

אלה זל שירת ביהדות טנקים החלית השוין
בתור טען קשר, הצטיין במסירותו, העזרתו
ושימש אדוקא ומלפת לחבריו.

בשמי ובשם חילי העזוג בולו הנני מבין את
צערנו העמוק ואת השתתפותנו באבדכם יעבר
ואי יתן ולא יתנו יום צער והשלום ישר
על איבננו.

בהקרה

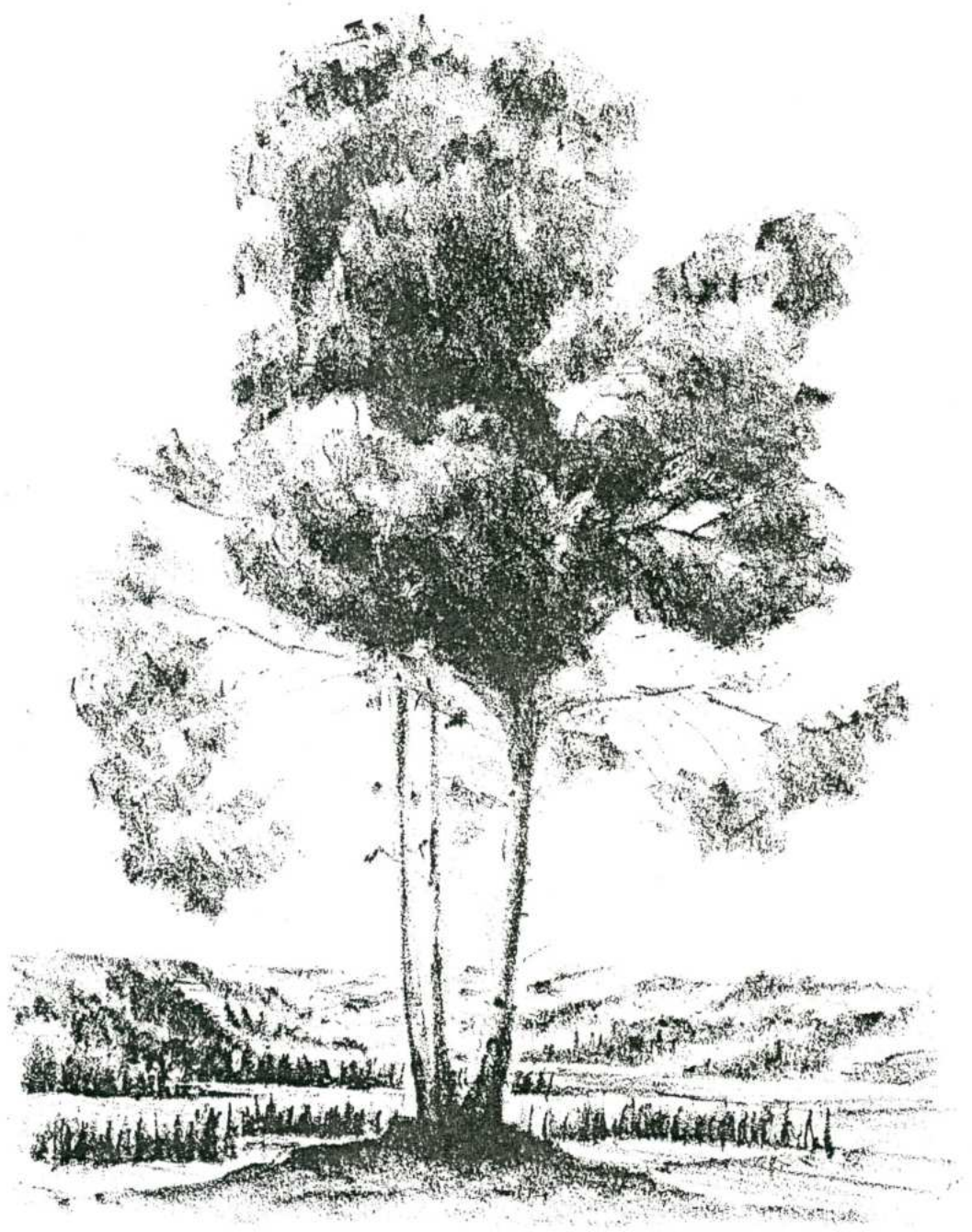
יוסף רביב, סא"ל

מפקד העזוג

★ קרו קימת לישראל ★

לזכר בנימין זאב הרצל, יוער ההסתדרות הציונית

תרומת העצים מוקדשת לנטיעת יערות בארץ ישראל

עץ אחד ביער המנינים

437770
סמל שלמה כהן ז"ל

צבא הגנה לישראל
נושא תאגיד
את זכר

נסע ע"י משרד הבטחון - אגף השיקום - המחלקה להנצחת החייל

★ תרומת עצי ים ★

